

הפרופסור נאמן בקריאה ובקשה לשקול שנית את עמדתו בנושא.

עפרה כארי, תל-אביב

עקב ההחממה לעצמות המתחילים, נתי נסיתי בחוויה בלתי נעימה. בעוברי ליד דוכן ההתחממה, שאלתי: "מה חותמים כאן, בעד או נגד?" ענה לי משהו: "בעד! בעד!" אמרתי לעצמי בקול-רם: "אני לא חותמת." ואז פתח עלי אחד המחתימים ב"סידרת קללות שאיני רוצה לשתף בהן את הקוראים. ואז השבתי לי: אם כזאת דמותם של המתחילים, אני מאשרת שדעתי היא נגד ההתחלות.

מלכה זוהר, אשדוד

מו"מ עם אש"פ

הצהרת ראשיהממשלה יצחק רבין ה"אומרת שבין ישראל לאירגוני הרצח רק מקום מיפגש אחד — שדה הקרב, מהווה עוד חוליה בקו מדיני המתעלם מן המציאות הנרקמת סביבנו, ומוליך בהכרח למלחמה נוספת. בטחון המדינה לא ייפגע באם ישראל תביע נכונות להיכנס למו"מ עם אש"פ. הדבר ידגים בפני מדינות ה"עולם את שאיפתנו לשלום וגמישותנו ה"מדינית. הגיע הזמן שנכיר בעובדה ש"קיומנו במרחב הערבי לא ייתכן לטווח ארוך ללא הסכמת שכנו.

מיכאל כין, תל-אביב

דיקטטור דמוקרטי

חבר הליגה לזכויות האדם והאזרח, ח"ר בה עלי להגיב על כתב-פולסתר, פרי עטו של מר אמנון רובינשטיין, שפורסם ב"הארץ" בעשירי לחודש זה. תחת הכותרת "פרשת שחק", שופך המחבר קיתון של גידופים על הפרופסור ישראל שחק, יו"ר הליגה לזכויות האדם והאזרח. שואל אני: איך היתה אותה מערכת נוהגת, לוא הגיש לה משהו מאמר בשם "פרשת רוביני" שטיין" המכיל עשרות ציונים כגון "בגר דיה", "סטיה נפשית", "מוקצה מחמת מאוס", "מסע למען המחבלים", "להצדיק רצח ילדיהם של משלמי מיסים, וכו'?" אלה הם מקצת מפניני מליצתו המגואלת של מר רובינשטיין. הא למדת: הסיגנון הוא האדם עצמו.

אין במאמרו אף שורה אחת מפי הפרוי

פרופ' רובינשטיין זכויות הפרט

ספור שחק. אין אף מילה מצוטטת, אין אף עדות של מעשה או מחדל. רק האשמה קונקרטית אחת נמצאת בשטף ההילולה המקיארטיסטית: "אין (שחק וחבריו) משרתים בצבא" — והיא כוזבת. המשפט אמנון רובינשטיין, "הרד לזכויות הפרט" ולמען זכויות הפרט יש לשלול, לדעתו, מישראל שחק את מעמדו בהוראה האקד"מית. את דרכו ואת אורתותו. כל זאת, מסתבר, ברוח הליברליזם נוסח אמנון רובינשטיין. "על פי כל העקרונות ה"מקובלים של שלטון החוק והמשטר ה"דמוקרטי אין מגיעות לשחק אף לא אחת מזכויות אלה." גזר המועמד מטעם עצמו למישרת דיקטטור דמוקרטי. ובכן, זהו השינוי שמר רובינשטיין שואף אליו. אוי לזכויות האזרח המישטרו המיוחל של מר רובינשטיין.

מרדכי אבישאוו

סגן יו"ר הליגה לזכויות האדם והאזרח, תל-אביב

אורי אבנרי הגיב על מאמרו של פרופ' רובינשטיין מטל עמודי "הארץ". תוך הסתייגות חריפה הן מפעולות פרופ' שחק והן מדרכי התגובה שהוצעו על-ידי פרופ' רובינשטיין.

הכסף והכבוד של הברון

הברון אדמונד דה-רוטשילד כועס מאוד על פינחס ספיר, מספרים. הוא רוגז, כמובן, על כבודו ושמו הטוב שפגעו בפרשת "החברה לישראל". ככלות הכול, זו הפעם הראשונה בתולדות בית רוטשילד שעסק, הנושא את שם, מת"מוטט באורח שלומיאלי כל-כך. הברון גם אינו יכול לעצום עין מול העובדה, כי היותו יושב-ראש מועצת-המנהלים של "החברה לישראל" הופכת אותו אחראי ישיר לכל מה שקרה בחברה.

אם להוסיף לכך כי הוועדה לניירות-ערך של ארצות-הברית תחקור את ה"פרשה, כיוון ש"החברה לישראל" מכרה מניות בארה"ב, וכי בארה"ב מושיבים בכלא על הטעיות במאזנים, שלא כמו אצלנו — הרי ברורה הסיבה למחלתו של הברון, שבגולה נדחתה שיבת מועצת-המנהלים של "החברה לישראל".

אולם הברון הוא גם אדם מעשי, ה"דואג ראשית לכל לכספי המישפחה. בשנה האחרונה הפסיד הברון — נוסף לפרשת "החברה לישראל" — גם בפרשת "בנק ארץ-ישראל בריטניה". שם יהיה ההפסד כנראה שני מיליון דולר. ברור כי הפסדים אלה זורים מלח על פיזעי הגאווה.

והנה, נראה כי ראשי המשק הישראליים, האמונים על שיטת הפינקסנות של פינחס ספיר, מצאו תרופה לשכך את זעם ההפסדים.

בימים אלה תובעת חברת החשמל שטיי-קרקע, להקמת תחנת-הכוח החדשה מצפון לנחל חדרה. השטח הנדרש הוא בן 4500 דונם והוא שייך, במיקרה,

לחברה לפיתוח קיסריה, שהיא בבעלותו של הברון. הברון אינו מתנגד, אולם תובע פיזיים בסך 170 מיליון לירות. כיוון שהמדובר בברון, לא היה עליו לפנות לבית-מישפט ככל אזרח ישראלי אחר ולתובע פיזיים, אלא מיהרו למנות

הברון רוטשילד מכה לגאווה

בורר. מי הוא הבורר? פינחס ספיר. עכשיו, יש להניח, שוככו כאבי ההפיסדים של הברון באמצעות פסק-דין נדיב של הבורר, על חשבון חברת החשמל שהיא למעשה מדינת ישראל. שכך כאבי הפסדים אלה יעזרו, קרוב לוודאי, גם לריפוי פצעו של הברון ב"חברה לישראל".

המקררים של "תדיראן"

אותם לשפר את טיב השירות. אין ספק כי הקונצרן הוותיק וחסר הדי המנהלת, "אמקור", יצטרך להתאמץ כדי לא להיכנס לקשיים.

מנכ"ל חברת-השיווק של "תדיראן", בני גאון, אחיו של הזמר יהורם גאון, מקווה לייצר בשנה השנייה גם מקררים בני 18 קוב. במקביל לכניסה לעידן ה"מקררים (שיהיו בידע של חברת "אגי-ניס" האיטלקית), מתרכזת "תדיראן" במכירת מערכות סטירואפוגניות (במחיר של 4800 עד 25 אלף לירות למערכת). המערכת הנמכרת הורכבה על ידי מומחי "תדיראן", שבחרו מכל חברה בארה"ב את החלק הטוב ביותר המיוצר אצלם. המערכת של "תדיראן" מורכבת מ"מקלט-מנבר תוצרת "הרמאן-קארדון", שמתוצרת גם הרמקולים, הפטיפון מתוצרת "בי.סי.אר", הראש המגנטי מתוצרת "אמפייר", והאוזניות תוצרת "סופראקס".

"תדיראן" ממשיכה במכירת מקלטי רדיו למכוניות, טלוויזיות וכן מכוניות כביסה אמריקאיות תוצרת "מייטאם".

בני גאון מכה ל"אמקור"

בחרה על כושר הייצור של "אמקור", יכול היה "אמקור" לקחת תשלום של חצי-שנה מראש, להרוויח על הריבית מיליוני לירות לשנה, "אמקור" גם הוזיח את איכות השירות שלו, שקיבל שם גרוע.

"תדיראן" תספק מקרר לכל זורש, מייד. הדיבר הביא כבר את "אמקור" ליחידה על אספקה תוך חודשיים, וכריח

הרוסים

לחצו - הפינים

יצאו מ"סולתם"

יצאת קונצרן-התעשייה הפיני "טאמי פלה" משותפות במיפעל-הנשק הישראלי של "כור", "סולתם", נעשתה בגלל לחץ כבד של ברית-המועצות — כך נודע לאחר רונה. "סולתם" הוקמה בזמנו בשותפות בחלקים שונים של "סולל-בונה" ו"טאמי פלה", ומכאן השם "סולתם". כאשר הוקמה "כור" מחטיבת-התעשייה של "סולל-בונה", ירשה גם את "סולתם" שהפך ליצואן מרגמות רציני ביותר. על פרישת הפינים דיווח לפני שבועות אחדים היומון הכלכלי "יוסי" לבדו. כפי שהתברר עכשיו, מכרו הפינים 24% ל"כור" ועוד 26% לישראל זבלדוביץ, שהיה נציגם ב"סולתם" ויושב-ראש מועצת-המנהלים של החברה.

גירעון נזילות

ב"כלל" ב'1975

סקר שנערך עבור הנהלת קונצרן "כלל" מראה, כי בשנת 1975 תצטרך החברה לשלם חובות ארוכי-מועד בסך 70 מיליון לירות בעוד שיהיו לה לצורך כך רק 50 מיליון לירות.

על החברה לגייס 20 מיליון לירות מהנפקות חדשות, וזאת היא תעשה ב"אמצעות הפצת האמיסיה של 7.5 מיליון דולר באמריקה הדרומית.

הסקר, כי למרות הכל תוכל החברה לחלק גם בשנת 1975 דיווידנד של 10% לבעלי-המניות, שישתכס בסך 16.5 מיליון לירות.

מאזן "כלל" לסוף יוני השנה מורה, כי סכומי החייבים והמלאי מגיעים ל-493.8 מיליון לירות, לעומת 372.5 מיליון לירות בסוף דצמבר 1973. גידול של 30% בחצי שנה!

עוד מגלה המאזן, כי האמצעים העצמיים של החברה מגיעים ל-232 מיליון לירות, או 15.5% מכלל המאזן. ה"סקר ממליץ כי "כלל" תמכור כל חברה שבה היא מחזיקה פחות מ-26%, כמו "ערן" חברה למיזונים וספות, ו"פאבר" פני חרשי-ברזל.

המלוונות

ול"ע

בעלי בתי-המלון למדו כבר מזמן את הכלל: רצונך לקבל הטבות משרה-התיירות משה קול — קח לך עורך-דין מ"מיפלתו. כך עשתה חברת "קנדיאן-פסיפיק", שזכתה לקבל מישרד-התיירות הטבות חורגות ביותר להקמת בית-מלון בתל-אביב. עורך-הדין שלה היה גדעון האוזנר.

כך עשה מלון אחר, "טירת בת-שבע" בירושלים. מלון זה נפתח בעונת 1969-1970 וקבע מחירים הגבוהים ב-20% מן המחיר הרישמי של מישרד-התיירות. הוא עשה זאת על-ידי כך שגבה מחירים כשל מלון בן ארבעה כוכים בים בעוד שהוא בעל שלושה כוכבים בלבד. למרות שנשלחה תלונה על כך למישרד-התיירות ומבקר-המדינה, לא עשה מישרד-התיירות דבר בנדון.

יתרה מזאת: בתי-המלון מקבלים תמריצים ממישרד-התיירות על לינות תיירים. גובה התמריץ הוא לפי מיספר הכוכבים. למלון "טירת בת-שבע" נית, כמובן, תמריץ לפי שלושה כוכבים. ה"מלון עירער באמצעות עורך-דין ידוע, ה"תופס עמדה במיפלת ל"ע, וראה זה פלא: מישרד-התיירות החליט להעלות את המלון בדרגה, לתת לו תמריצים לפי ארבעה כוכבים. החפרש: עוד לירה וחצי לכל לינה.

ליוו יבנה

מלון-דירות

ג'ו ליוו ושותפו היי פולנסקי, המחזיקים במחצית מניות "אליאנס", רכשו שיטת-קרקע גדולים בישראל. ה"שניים המתגוררים דרך קבע בקנדה, שם עשו את כספם, רכשו שישה דונם בחוף הרצליה, ונדעתם להקים שם מלון-דירות.

ליוו ופולנסקי ביקרו לאחרונה בארץ, ובדקו אפשרות כניסה לאחת מחברות הבנייה הגדולות.